

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

IZ RUKE

Preko pošte

05 -07- 2022

predano za poštu običnog prep. dne 30.06. 2022

POŠTA Lepel R 2F885648890

broj primjeraka 2 priloga 1

taksirano KN POTPIS

VISOKI TRGOVAČKI SUD
REPUBLIKE HRVATSKE

Putem:

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

Pravna stvar: Posl.broj: **1.St-19/2015**

Podnositelj:

Mišo Teskera, Poljica, Poljička cesta 100, OIB: 61467721901, dioničar i osnivač stečajnog dužnika,
Prof. Darko Filčić, Maruševec, Maruševec 810, OIB: 79748101175, dioničar st. dužnika
Dr.sc. Dragutin Matak, Maruševec, Maruševec 81B, OIB: 89297534357, dioničar st. dužnika
Maro Bore, Dubrovnik, Gundulićeva poljana 7, OIB: 42497891654, dioničar st. dužnika
Nikica Maretić, Šibenik, Ivana Meštrovića 33, OIB: 53815532530, dioničar st. dužnika
Pavle Stanišić mag.oec, Zagreb, Vrbje 7, OIB: 92918089563, dioničar st. dužnika

STEČAJNI DUŽNIK: **KAŠTELANSKI STAKLENICI d.d. u stečaju,**
Kaštel-Štafilić, Ivana Pavla II 404, OIB: 47079015776

PRIJEDLOG ZA DOPUNOM DRUGOSTUPANJSKOG RJEŠENJA

Primjeraka 2

Temeljem čl. 377. a ZPP

Zbog:

- Propuštanja da se donesu sve odluke koje je sud trebao donijeti prilikom odbijanja žalbe
- Propuštanja odluka o svim dijelovima prvostupanjskog rješenja koji su pobijani žalbom
- Nejednake primjene prava na istom sudu i nejednake primjene materijalnog prava iz čl. 358 ZPP

I Podnositelji su svi dioničari stečajnog dužnika iz Naslova, nesporno iz spisa i ranijeg postupka te knjige dioničara stečajnog dužnika. Podnositelji su žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu posl. broj: 1. St-19/2015-1035 od 30. ožujka 2022. Visokom trgovačkom sudu RH podnijeli zastupajući svoje imovinske i pravne interese u odnosu na navodnog „dužnika“ KAŠTELANSKI STAKLENICI d.d. u stečaju, koji je prije više od šest mjeseci isplatio na samo sve tražbine ustanovljene pravomoćnim rješenjem o priznatim i osporenim tražbinama stečajnog postupka St-19/2015 od 05.11.2015. god., nego i niz tražbina koje nemaju nikakvog pravnog uporišta u zakonima Republike Hrvatske, Zakonu EU i

stvarnom pravu preplaćenih vjerovnika, te se isti dužnik u stečaju zadržava protupravno još od siječnja 2022. g. pogrešnom primjenom materijalnog prava iz čl. 345. St. 1. SZ (NN br. 71/5 i 104/17) u svezi čl. 441. St. 2. Zakona i europskih pravila postupaka insolventnosti.

II U Rješenju Visokog trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. 3 PŽ-2143/2022-2 od 17.05.2022. primjetno je da drugostupanjski sud strankama ne dopušta žalbu temeljem okolnosti koja je u naravi priznata pravna pogreška prvostupanjskog suda, a ne podnositelja. U bitnome radi se o tome da je VTS RH našao (točke 6. i 7. Rješenja) da je prvostupanjski sud svoje rješenje Posl. broj: St-19/2015-1035 od 30.03.2022. god. trebao donijeti u obliku „zaključka“, a ne „Rješenja prvog stupnja“. Međutim, činjenično stanje je da je to rješenje doneseno u obliku Rješenja, iz razloga u koje podnositelji ovom prilikom neće ulaziti, niti raspolažu tim razlozima stečajnog suca. Činjenično stanje je također i to da navedena prvostupanjska odluka ima uredan i čitko napisanu „Uputu o pravnom lijeku“, temeljem kojeg su podnositelji i predali svoju žalbu višem sudu.

Dokaz: Prvostupanjsko rješenje, str. 2.

Dalje, ista odluka protiv koje su podnositelji išli žalbom nosi naslov „Rješenje“ i na oglasnoj ploči sudova Republike Hrvatske, i u samoj odluci stečajnog suda, TS u Splitu.

Prema tome, nema govora da se tu radi o pravnom institutu „Zaključak u stečajnom postupku“ kako je navedeno Rješenjem VTS-a RH za koje osnovano tražimo dopunu sukladno odredbi iz hrvatskog propisa čl. 377. a Zakona o parničnom postupku.

III VTS RH je našu žalbu odbacio izrijeком, zbog navodne „nedopuštenosti“ koju VTS pravno i zakonski argumentira etički i društveno diskutabilnom činjenicom da je Rješenje jednog prvostupanjskog trgovačkog suda, koje i na dan podnošenja ovog Prijedloga nosi naslov „Rješenje“ na e-oglasnoj ploči i isto tako i danas sadrži opisanu „Uputu o pravnom lijeku“, zapravo „Zaključak“ stečajnog suda (ili stečajnog suca) protiv kojeg začudo nije dopušten nikakav pravni lijek.

Osim toga, ovo je već drugi ili treći puta u postupku da VTS odlučuje da prvostupanjski sud neku svoju odluku ili nije uopće trebao donijeti ili ju je donio u pogrešnom obliku. Primjerice u svojem Rješenju poslovni broj: 78 PŽ-3184/2021-2 od 7.07.2021. god. VTS RH navodi slijedeće u točki 6. obrazloženja svoje odluke:

„6. ... U ovom konkretnom slučaju, odbor vjerovnika je na svojoj sjednici 10.svibnja 2021. dao suglasnost za drugu djelomičnu diobu, pa nije bilo potrebe da takvu suglasnost daje i stečajni sudac. Uz to treba napomenuti kako stečajni sudac, i kada daje suglasnost za djelomičnu diobu, to ne radi u obliku rješenja, jer je protiv rješenja dopušten pravni lijek, dok je protiv diobnog popisa dopušten isključivo prigovor vjerovnika. Dakle, čak i da je sud trebao dati suglasnost, to nije mogao učiniti u obliku rješenja“,

Ali ni tom prilikom VTS RH ne objašnjava zašto je prvostupanjski stečajni sud onda postupio tako uopće - donio rješenje koje (kao i sada) nije trebalo niti donositi. Stoga se postavlja osnovano pitanje zašto VTS RH takvo stanje stvari - *da TS u Splitu ponavljano donosi odluke koje ne treba donositi ili ih donosi u krivom obliku i sa pravnim lijekom koji nemaju uporišta u zakonima RH* - nije prijavio Vrhovnom sudu RH i zašto VTS RH nakon svih tih uočenih nepravilnosti u načinu donošenja odluka u stečajnom postupku (koje ukazuju na nedostatak kompetencija za njegovo vođenje pri nadležnom

tijelu) nije predložio da se ovaj konkretan predmet „stečajnog postupka“ ne izmjesti na trgovački sud koji ima kapacitete i znanja potrebna da se odluke stečajnog suda donose u ispravnom obliku, bez stvaranja zablude kod podnositelja, ili da se ne donose odluke (te iste ne objavljuju na e-oglasnoj ploči sudova Republike Hrvatske) koje po zakonu stečajni sud ne treba donositi.

Izlazi iz svega navedenog da na takav način prvostupanjski sud zapravo zavarava stranke i dioničare stečajnog dužnika da imaju pravo žalbe protiv neke sudske odluke, koje u praksi i po zakonu ne postoji (barem ne prema pravnom stajalištu i tumačenju višeg suda!). Time se stranke dovode u nepovoljan položaj da troše vlastita sredstva na pravne savjete povodom prvostupanjskih odluka protiv kojih nije dopuštena žalba, a to sve skupa **ima odlike i nejednake primjene prava**, i neravnopravnosti svih u njegovoj primjeni. Da li se to radi sa nekom namjerom ili slučajno – pogreškom sudova, je za podnositelje nevažno, jer osim naknadom nastale štete nema načina da se takva nepravda prema podnositeljima ispravi. Pa je najmanje što VTS RH u takvim okolnostima može napraviti je da Rješenjem ujedno prvostupanjskom sudu naloži da svoje „Rješenje“ sa uputom o pravnom lijeku i prekluzivnim rokom od 8 dana ispravi u „Zaključak bez pravnog lijeka“, tj. da odluku za koju VTS RH kaže da ju nije trebalo niti donositi ukine i stavi izvan snage sukladno načelima Zakona o sudovima.

IV Okolnost da VTS RH u svem opisanom točkama II. i III. ne vidi ništa sporno u smislu etičke i društvene odgovornosti stečajnog suda, nego se bavi isključivo pitanjem dopuštenosti žalbe protiv prvostupanjske odluke (koju svojim Rješenjem preinačuje u „Zaključak“) je bez presedana. Jer žalba očito ovoga puta nije odbijena zbog ovlaštenja podnositelja da pobijaju skupocjena upošljavanja na određeno, nepuno radno vrijeme na račun i teret „Kaštelanskih staklenika d.d. u stečaju“ koji su davno otplatili sve svoje dugove, već zbog toga što to „Rješenje“ nije trebalo imati dopušten pravni lijek. VTS RH time zapravo priznaje svoj propust da naloži prvostupanjskom sudu da taj sud i u praksi poduzme nužnu preinaku Rješenja u Zaključak. Najmanje utoliko da se končano zaustavi opisano zavaravanje javnosti i dovođenje podnositelja u zabludu o njihovim pravima i obavezama, što oni imaju pravo već prema samom Ustavu RH.

Slijedom navedenog, drugostupanjski Sud je propustio donijeti sljedeće odluke koje je trebalo donijeti prilikom odbacivanja žalbe:

1. Odluka o tome do kada i na koji način TS u Splitu ima zakonsku dužnost preinačiti svoje „Rješenje“ sa dopuštenim pravnim lijekom u „zaključak trgovačkog stečajnog suda“ protiv kojeg nije dopušten pravni lijek (sukladno točki 7. i 8. Rješenja).

2. Odluka o tome zašto VTS RH pristaje uz to da stečajni upravitelj bez javnog natječaja upošljava nove osobe u poduzetniku u kojem je stvarni većinski vlasnik Republika Hrvatska, a koji je isplatio sve svoje dugove i više nije ničiji „Dužnik“, jer naime svaki sud u RH već po službenoj dužnosti u svezi čl. 3. St. 3. ZPP-a „neće uvažiti“ raspolaganja stranaka koja su u suprotnosti sa prisilnim propisima i pravilima javnog morala. Pravila javnog morala nalažu da poduzetnici radna mjesta otvaraju javnim natjecajima, a ne prema pravilima stečajnog postupka. Zavaravajuće je tvrditi je da je poduzetnik „Kaštelanski staklenici d.d. u stečaju“ i dalje „Dužnik“ jer da bi ovaj državni poduzetnik bio nečiji „dužnik“ mora u odnosu na istu pravnu osobu postojati i neki vjerovnik.

A takvih u ovom slučaju odavno više ne postoji, naime upravo Rješenje VTS RH broj: 66 Pž-1166/2022-3 od 23.03.2022. na str. 10 navodi kako slijedi:

„30. U završnom računu od 10. prosinca 2021. stečajni upravitelj je naveo kako ukupno unovčena stečajna masa od prodanih nekretnina, pokretnina i financijske imovine dužnika, iznosi 128.359.155,83 kn, **od koje su namirene u cijelosti tražbine razlučnih vjerovnika, tražbine vjerovnika I. i II. višeg isplatnog reda, te dospjele obveze stečajne mase...**“

3. Odluka o tome zašto podnositelji ne bi imali pravo žalbe ako je prvostupanjski sud uredno ispisao „Uputu o pravnom lijeku“, i kako VTS RH takvu nepravičnu okolnost stavlja u korelaciju sa nužnosti poštivanja ustavnih prava podnositelja iz članka 18. St. 1. Ustava RH i ljudskog prava podnositelja iz čl. 13. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Posebno kada već iz ranijih odluka samog VTS RH izlazi da je ovaj konkretan Dužnik isplatio sve tražbine svim vjerovnicima, te time on dalje jedino može pripadati svojim stvarnim vlasnicima, dioničarima stečajnog dužnika (dioničkog društva), malim dioničarima i RH te HZMO.

VTS bi ipak u smislu članka 6. Europske Konvencije trebao detaljno obrazložiti i argumentirati svoje pristajanje uz ovako vidno protupravno lišavanje stvarnih vlasnika Dužnika njihove financijske imovine i svih njihovih ustavnih i ljudskih prava, koja su oni stekli u odnosu na poduzetnika KAŠTELANSKI STAKLENICI D.D. prije pokretanja stečaja navodno „sa preustrojem“, ulaganjem svojeg pošteno stečenog kapitala, oporezovanog od Republike Hrvatske, posebno kada je takvo smanjivanje prava podnositelja strogo zabranjeno i odredbom iz čl. 49. St. 4. Ustava RH, a Zakon o sudovima kaže ovako u članku 3:

„**Sudovi štite Ustavom**, pravnom stečevinom Europske unije, međunarodnim ugovorima i zakonima utvrđeni pravni poredak Republike Hrvatske...“

A u članku 5. ZOS je propisao i slijedeće: **„Sudovi sude na temelju Ustava, pravne stečevine...“**

Dakle, ukoliko VTS ne donese gore opisanu dopunu Rješenja, taj Sud onda treba pronaći drugo opravdanje za odbacivanje naše žalbe, tj. negiranje naše ovlasti za žalbu, kada ju se već ovako vidno nastoji odbaciti, neovisno o jačini pravne argumentacije (što je već ustaljena praksa u postupku), iako su brojne povrede materijalnog prava dužnika koje smo do sada iznijeli, koje su rezultirale sa gospodarskom havarijom teškom najmanje 100 milijuna kuna hrvatskom gospodarstvu i postojane, i dokazive, **a u bitnome i već dokazane.**

Međutim najviši trgovački sud u zemlji se u slučaju od ovakve važnosti za bogaćenje hrvatske pravne stečevine i prakse stečajnih postupaka izgleda uporno bavi nalaženjem razloga za odbacivanje žalbi dioničara stečajnog dužnika, umjesto onime čime bi se sud takvog ranga i društvenog značaja trebao baviti u jednoj europskoj demokraciji sa uređenjem slobodnog tržišta i zaštite privatnog vlasništva - ispravljanjem uočenih nepravilnosti i donošenjem konstruktivnih odluka koje imaju potencijal spasiti državni plan sanacije ovog stečajnog dužnika, od strateškog značaja Republici Hrvatskoj zbog okolnosti krize izazvane pandemijom i elementarne nepogode koja je ove godine uništila pola sadnica cvijeća u zemlji. Znalci i dugogodišnji dioničari se odlično sjećaju tko je bio najveći izvoznik cvijeća u Dalmaciji, možda i šire, unazad nekoliko desetljeća. Tko drugi nego „Kaštelanski staklenici d.d.“, nad kojima su Grad Kaštela, Croatia osiguranje d.d., Vodovod i kanalizacija Split, Ministarstvo financija – Porezna uprava i Trgovački sud u Splitu odigrali fascinantno „mešetarenje“ državnom imovinom i nekretninama, pod egidom stečajnog postupka. Ali kako stvari sada stoje, to **mešetarenje** je odrađeno vidno izvan okvira hrvatskih zakona, Ustava RH i propisa EU.

Zahvaljujemo unaprijed na poštivanju načela jednake primjene prava i ravnopravnosti svih pred zakonom, te u skladu s time očekujemo cjelovitu i obrazloženu dopunu drugostupanjskog Rješenja, koja je slijedom gore navedenog prijeko potrebna.

S osobitim štovanjem časnom Sudu:

(Maro Bore)

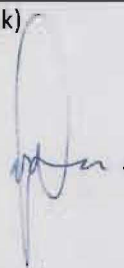
(Nikica Maretić)

(Pavle Stanišić)

(Dragutin Matak)

(Mišo Teskera)